

**ÕNNELIKE
LÕPPUDE
HOIDJA**

BARBARA DAVIS

Originaali tiitel:
Barbara Davis
The Keeper of Happy Endings
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Võimalik sarnasus elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Faceout Studio

Text copyright © 2021 by Barbara Davis. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D12420622
ISBN 978-9949-82-997-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud miljonitele tervishoiutöötajatele
üle kogu maailma,
kes on iseennast ohtu seades hoolitsenud meie armastatud
inimeste eest 2020. aastal ja ka pärast seda – neist igäüks on
kangelane.*

Kangelasi on igasuguseid ja peaaegu mitte kellelegi neist ei ole midagi säravat rinda riputatud.

–Soline Roussel, Õnnelike lõppude hoidja

Meie oleme väljavalitud, iidsest suguvõsast põlvnevad La Mère Divine'i teenijannad, keda kutsutakse aitama kaasa armastuse ja tõelise õnne leidmisele. Me oleme les tisseuses de sorts... Loitsukangrud.

–Esmée Roussel, Kleidinõid

AUTORI MÄRKUS

Kuigi sellest loost leiab ajaloolisi sündmusi, on tegemist väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, sündmused, kuupäevad ja vahejuhtumid on minu kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil.

PROLOOG

SOLINE

*Usk on oluline koostisosa. Kui inimene kaotab usu ja
magie'sse, siis on ta kaotanud kõik.*

–Esmée Rousset, Kleidinöid

13. september 1976 – Boston

Ma olen alati asjade lõppe leinanud. Laulu viimaseid noote, kui need hääbuvad vaikusesse. Eesriide sulgumist etenduse lõpus. Viimast lumehelvest. Hüvastijätte.

Nii paljusid hüvastijätte.

Need kõik tunduvad nüüd nii kauged, aga nende tekitatud valu teeb endiselt haiget. Ma olen täna vist liiga palju veini joonud. See on mind morniks teinud. Või äkki olen ma endasse ammutanud lihtsalt liiga palju elu, liiga palju kurbust – ja mul on liiga palju arme. Sellegipoolest leian ma, et mind tõmbab nende armide, saadud haavade kaardi poole, mis ei vii mind edasi ega tagasi.

Olen jälle karbi seinakapist alla võtnud ja voodile asetanud. See pole füüsilises mõttes raske, aga mälestustel selle sees on hoopis teistsugune kaal, selline, mis lasub raskelt südamel.

Karp on toekast materjalist, paksust hallist papist, metallist nurkadega ja jämeda nõõriga sangaks. Ma hoian hinge kinni, kui võtan kaane pealt ja tõstan eest mitu kihti kortsus siidpaberit, et vaadata ainiti selle sees olevat kleiti. See on aastatega vananenud – nagu mina. Seal on ka pakk kirju – suurem osa prantsuskeelsed, mõned ingliskeelsed –, mis

on pika paelaga kokku seotud. Neid loen ma hiljem, nagu ma teen sageli sellistel õhtutel, kui mu elu tühjad augud ümbritsevad mind nagu varjud. Minu rituaalil on oma süsteem, järjekord, millest ma ei kaldu kunagi kõrvale. Kui nii palju on üles kistud – kui nii palju on kaotatud –, tuleb tröösti otsida rituaalidest. Isegi kurbadest.

Ma võtan kleidi välja ja hoian seda kätel, nii nagu hoitakse beebit või lubadust – enda lähedal ja võib-olla pisut liiga kiivalt. Ma astun peegli ette ning hetkeks vaatab mulle vastu tüdruk, kes ma olin enne seda, kui Hitler tuli Pariisi, tulvil lootust ja naiivseid unistusi. Kuid silmapilk hiljem on ta läinud. Tema asemel on naine, kelleks ma olen saanud. Kurnatud ja üksildane. Unistusteta. Mu pilk libiseb tagasi karbile, pruunile nahkvutlarile, mis lebab selle põhjas, ja ma tunnen südant pitsitamas, kui mulle meenub, millal seda esimest korda nägin. *Annan selle hoiule*, ütles ta, kui selle mulle tol viimasel hommikul pihku surus.

Teen vutlari luku sajanat korda lahti, silitan sõrmedega üle kilpkonnaluust kammi ja samasuguse kingalusika, habemeajamisvahu pintslit ja žileti. Nii isiklikud asjad. Ja ta oli need andnud minu kätte. Võtan pruuni kummipaela vahelt kristallklaasist pudeli – mis on ammu tühi – ja keeran korgi pealt, ihates tunda karget, puhast lõhna, mis on mu mälestustesse sööbinud. Merevee ja värske laimide koore lõhna.

Anson.

Ainult et seekord, esimest korda, ei ole temast jälgegi. Olen kolmkümmend aastat seda tühja pudelit nina juurde tõstnud, leides lohutust ainukesest asjast, mis mul oli veel temast jäänud – tema lõhnast. Ja nüüd on isegi see läinud.

Ootan pisaraid, aga mitte ühtegi ei tule. Eks nendega on nüüdseks kõik. Olen neist tühi. Ja võib-olla see ongi hea. Panen pudeli tagasi ja tõmban vutlari luku kinni. Mu pilk rändab kirjapakile, mis on mu väikeses kurvas rituaalis tavaliselt viimane samm. Ma ei loe neid täna õhtul. Ega vist enam mitte kunagi.

On aeg lahti lasta. On aeg *kõigest* lahti lasta.

Panen habemeajamisvahendite kotti tagasi karpi, seejärel lapin kokku kleidi ja asetan ka selle sinna, sättides ettevaatlikult varrukad

üle pihikuosa – asendisse, milles olen näinud matustel surnukehi. Eks see ole vist sobiv. Silitan veel viimast korda kangast, seejärel lapin sellele siidpaberi peale ja tõstan karbile kaane peale.

Adieu, Anson, mon amour. C'est la fin.*

* Huvasti, Anson, mu arm. See on lõpp (pr). *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

ÜKS

RORY

26. mai 1985 – Boston

Täna ei saa olla pühapäev. Juba.

Rory lükkas äratuskellale virutades äratuse edasi ja langes tagasi padjale, soovides, et seda päeva ei oleks, kuid viis minutit hiljem helises äratuskell taas, mis võis tähendada vaid ühte. Kuidagimoodi oli jälle terve nädal justkui mutiauku kadunud, haihtunud kaasa ostetud toidu ja vanade filmide, teiste inimeste lõputute õnnelike lõppude virvarri.

Pehmekaaneline naistekas kukkus mütsuga põrandale, kui ta teki pealt viskas ja jalad maha pani. Kathleen Woodiwissi „Talvine roos“, mille ta sai läbi eile öösel kella nelja paiku. Rory vaatas ainiti raamatut, mis vedeles lahtisena ta jalge ees nagu maha langenud lind. Ta ei olnud kunagi olnud armastusromaanide fänn. Nüüd ei suutnud ta neid piisavalt kiiresti neelata, see oli süütunnet tekitav nauding, mis tekitas talle pisut häbi, nagu oleks tegemist hasartmängu- või pornosõltuvusega.

Ta võttis raamatu üles ja viskas selle punutud korvi, milles oli veel kümme kond samasugust, oodates uuskasutuspoodi viimist. Välisukse kõrval oli neid veel üks kastitais ja kolmas oli auto pagasiruumis. Ema kutsus neid aju rämpstoiduks. Kuid Rory pilk libises juba uute raamatute virnale öökapil. Täna õhtul ootab teda ees Johanna Lindsey viimane teos.

Ta sobras voodi kõrval olevas avamata kirjade hunnikus, mille hulgas oli ka magistriprogrammi kataloog, mida ta oli püüdnud iga hinna eest vältida, ja leidis lõpuks üles terasest ja kullast Rolex'i, mille ema oli talle kinkinud bakalaureuseõppe lõppedes. Nagu võiski arvata, oli

kell seisma jäänud ja kuupäev suurendavas aknakeses kolm päeva taga. Rory pani kella õigeks ja libistas randmele, seejärel plaanis juua kruusitäie kanget kohvi. Kofeiinita ei kavatsenud ta küll sellele päevale vastu astuda.

Köögis silmitses ta ümbrust ligi hiiliva rusutusega: nõusid täis kraanikauss, üle ääre ajav prügikast, eelmisel õhtul Eastern Paradise'ist tellitud toidu jäägid ikka veel köögikapil. Ta oli kavatsenud pärast söömist koristada, aga siis hakkas „Juhuslik saak“ ja ta ei olnud suutnud end teleka eest minema rebida enne, kui Greer Garson ja Ronald Colmand said lõpuks taas kokku. Selleks ajaks, kui Rory töinamise lõpetas, oli ta köögi unustanud. Ja nüüd ei olnud tal koristamiseks aega, kui ta kavatses kella üheteistkümneks jõuda linna teise otsa.

Kruusi sortsukest kohvikooort valades mängis ta kohtumise tühistamise mõttega – kibe kurk või migreen, vastik toidumürgitus –, aga ta oli sel kuul juba kaks korda alt hüpanud, mis tähendas, et ta peab seda tegema.

Duši all valmistus ta ülekuulamiseks, mis teda kindlasti ees ootab: küsimusteks õpingute, hobide, tulevikuplaanide kohta. Need küsimused ei muutunud kunagi ja aina raskem oli teeselda, et ta sellest kõigest üldse hoolib. Tõde oli see, et tal ei olnud ühtegi märkimisväärset hobi, ta pelgas tagasi kooli minemise mõtet ja tema tulevikuplaanid olid tõsiselt kaheldavad. Aga ta kavatses teha vaprat nägu ja öelda õigeid asju, sest seda temalt oodati. Ja kuna alternatiiv – sukelduda sügavale sellesse musta auku, milleks tema elu oli muutunud – oli lihtsalt liiga väsitav, et seda üldse kaaluda.

Rory tatsus magamistuppa, kuivatades käigu pealt juukseid rätikusse, ja andis endast parima, et panna vastu öökapi tuttavale tõmbele. See oli rituaal, mille ta oli alles hiljuti algatanud, alustada igat päeva sellega, et ta loeb läbi kaks Huxi saadetud kirja, aga täna hommikul ei olnud selleks aega. Kuid sellegipoolest tabas ta end alumist sahtlit avamas ja välja võtmas karpri, mida ta seal hoidis. Nelikümmend kolm ümbrikku, peal mehe peenikese, laiaili venitatud käekirjaga kirjutatud aadress, päästeliin, mis köitis ta Huxi külge ja ei lasknud tal põhja vajuda.

Esimene kiri oli tema postkasti saabunud vaid viis tundi pärast seda, kui mehe lend Loganist väljus. Ta oli selle saatnud kiirpostina, et see kindlasti õigel päeval kohale jõuaks. Teise kirja oli ta kirjutanud lennujaamas väravas istudes ning veel ühe lennukis. Alguses oli kirju tulnud peaaegu iga päev, enne kui nende arv jäi pidama ühe või kahe juurde nädalas. Ja siis neid enam lihtsalt ei tulnud.

Rory heitis pilgu voodi kõrval olevale fotole, mis oli tehtud ühes neemel asuvas restoranis tol nädalavahetusel, kui mees oli abieluettepaneku teinud. Doktor Matthew Edward Huxley – Hux kõigi nende jaoks, kes teda tundsid. Rory igatses ta nägu, tema naeru, tema tobedaid nalju ja mööda laulmist, tema armastust igasuguste suvaliste faktide vastu ning tema täiuslikku munaputru.

Nad olid tutvunud Tuftsi haigla uue vastsündinute intensiivravi-osakonna loomise jaoks korraldatud heategevusüritusel. Huxi naeratus oli ta põlvist nõrgaks võtnud, aga otsustavaks oli saanud see, kes ta oli selle naeratuse taga.

Kahe erivajadustega laste õpetaja lapsena oli Hux juba varakult ja nende eeskujul mõistnud teiste teenimise väärtust. Aga tema esimesel aastal Põhja-Carolina ülikoolis oli üks palgiveok I-40 peal üle keskjoone kaldunud ja tema vanemate autoga kokku põrganud. Pärast matuseid tuli ta sihi kaotanu ja kibestununa koolist ära ning veetis suve Outer Banksi saarestikus, elades koos kamba surfaritega rannaelu ja tuimestades end Captain Morgani rummiga.

Lõpuks oli ta end kokku võtnud, tagasi ülikooli läinud ja seejärel arstiõpinguid alustanud. Tema plaan oli spetsialiseeruda sisehaigustele, aga pärast nädalat lastehaiglas olid plaanid muutunud. Kui tema residentuur lõppes, oli ta sõlminud lepingu Piirideta Arstidega, et aidata Lõuna-Sudaani lapsi, avaldamaks nii austust oma vanemate mälestusele.